

"La tasca caritativa i assistencial de les associacions de fidels"

Mossèn Salvador Bacardit. Delegat Episcopal de l'Arxidiòcesi de Barcelona

L'amor als pobres s'inspira en el mateix Evangeli quan el Senyor ens diu: "tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt.25,40). Sant Joan també ens diu que no podem estimar a Déu que no veiem sinó estimem al germà que tenim al nostre costat. L'amor a Déu i l'amor als germans, son, per tant, dues dimensions inseparables de la nostra fe i del nostre seguiment de Jesucrist.

Formar part d'una Germandat o de qualsevol altre grup o associació de fidels comporta viure el manament de l'amor a Déu i als germans perquè, com dèiem, és l'aspecte més essencial del cristianisme. Però l'amor, com experiència humana i espiritual, demana una purificació i una maduració. El Papa Benet ho explica d'una manera molt pedagògica en la seva encíclica "Déu és amor", cal passar de l'amor interessat (eros) a l'amor gratuït que ens agermana (agape). Pot ser un bon repte per a les nostres Germandats plantejar-nos com anem fent aquest procés, de maduració del nostre compromís de servei als altres, en un món on son tan necessaris els testimonis d'amor i de generositat.

El mateix Catecisme de l'Església Catòlica (nº.520) ens recorda que **"l'amor als pobres s'exerceix a través del compromís contra la pobresa material i també contra les nombroses formes de pobresa cultural, moral i religiosa. Les obres de misericòrdia, espirituals i corporals, i les nombroses institucions benèfiques sorgides al llarg dels segles, són un testimoni concret de l'amor preferencial pels pobres que caracteritza els deixebles de Jesús"**.

Tots els qui formem l'Església estem doncs cridats a ser signe, "sagrament", de l'amor que Déu té a tots els homes i dones de la terra. És a dir, la comunitat eclesial, tota associació de fidels, hauria de fer visible i actualitzar el misteri de l'encarnació de Jesús pobre i humil. **"Això que jo us he fet, feu-ho també vosaltres"**, digué Jesús en l'últim sopar, després de rentar els peus als deixebles, com un signe que resumia la seva vida i la seva missió.

Al llarg de la història de l'Església, s'ha anat orientant l'exercici de la caritat per part dels fidels amb diferents documents, exhortacions apostòliques, encícliques. Tot aquest conjunt d'orientacions, fonamentades en els mateixos Evangelis, constitueixen la doctrina social de l'Església. Hem d'agrair al Pontifici Consell de Justícia i Pau la recent publicació del "Compendi de la Doctrina Social de l'Església". Pot ser molt útil aquest Compendi com instrument per organitzar les activitats caritatives i solidaries de les nostres Germandats, Congregacions i Confraries. També ens pot ajudar molt la lectura i aprofundiment de la primera encíclica del Papa Benet XVI, "Déu és amor", a la que ens hem referit abans, on justament hi podem trobar criteris per a la nostra actuació eclesial en el camp de la caritat i de la justícia.

Finalment, ens caldrà posar molta atenció a les noves formes de pobresa (immigració, joves, dones, gent gran) que afecten a determinats col·lectius i que demanen noves i adequades respostes. Ens caldrà anar més enllà de la bona voluntat i preparar-nos el millor possible, d'acord amb els carismes i les possibilitats de cadascú, procurant sumar esforços i sense buscar mai el nostre protagonisme. Que Déu ens faci instruments del seu amor !

Salvador Bacardit